

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 020611 17 Uvp
Banjaluka, 04.03.2020. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Zdravke Čučak, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi tužioca Ž. d.o.o. P., Ulica..., O., koga zastupa punomoćnik S. T., advokat iz B.L., Ulica... (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj 15.04-96-12/17 od 24.03.2017. godine, tuženog Ministarstva, u predmetu plaćanja naknade za opterećivanje životne sredine ambalažnim otpadom, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 020611 17 U od 03.10.2017. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 04.03.2020. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Objasnenje

Pobijanom presudom odbijena je tužba podnesena protiv uvodno označenog akta tuženog, kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Fonda broj ... od 07.09.2016. godine. Tim prvostepenim rješenjem se utvrđuje u tački 1. dispozitiva da je tužilac obveznik sistema upravljanja ambalažom i ambalažnim otpadom, u tački 2. dispozitiva da je dužan da na osnovu podnesenog godišnjeg izvještaja, uplati naknadu za opterećivanje životne sredine za 2015. godinu u ukupnom iznosu od 4.418,60 KM, na račun javnih prihoda budžeta RS, u roku od 15 dana od dana dostavljanja tog rješenja, u tački 3. dispozitiva da je dužan dostaviti dokaz o izvršenoj uplati Fondu u roku od 8 dana od dana uplate, a u tački 4. dispozitiva da prinudnu naplatu iz tačke 2. dispozitiva tog rješenja vrši Uprava RS u skladu sa propisima kojima se reguliše poreski postupak, po dostavljanju izvršnog rješenja Fonda.

Odbijanje tužbe sud je obrazložio razlozima da je zakonito postupio tuženi kada je ostavio na snazi rješenje prvostepenog organa od 07.09.2016. godine, jer je za svoju odluku dao valjane razloge koji su podržani pobijanom presudom. Sud je citirao odredbu člana 63. stav 2. Zakona o upravljanju otpadom („Službeni glasnik Republike Srpske” broj 111/13 i 106/15 - daljem tekstu: Zakon), koja propisuje da proizvođač, uvoznik, paker, punilac ili trgovac na veliko, treba da obezbijedi propisano upravljanje ambalažom i ambalažnim otpadom ili samostalno ili putem operatera u skladu sa tim zakonom i propisima donesenim na osnovu tog zakona, te stav 3. kojim je propisano da se za proizvedenu ili uvezenu ambalažu koja poslije upotrebe postaje ambalažni otpad, a koja nije zbrinuta u skladu sa stavom 2. plaća naknada za opterećivanje životne sredine ambalažnim otpadom, kao i odredbu člana 63a. stav 1. Zakona koja propisuje da je obveznik plaćanja naknade isporučilac koji ambalažu u koju se pakuje proizvod na prodajnom mjestu i ambalažu u koju je upakovan proizvod, prvi stavlja u promet na teritoriji Republike Srpske, te stav 2. koja propisuje da je isporučilac iz stava 1. ovog člana pravno lice ili preduzetnik koji plasira ambalažu ili upakovan proizvod na tržište, nezavisno od toga da li je to lice istovremeno i proizvođač, uvoznik, paker, punilac ili trgovac na veliko,

zaključujući da iz ovih odredaba nesporno proizilazi da je tužilac obveznik plaćanja naknade za opterećivanje životne sredine ambalažnim otpadom, čija se visina utvrđuje u smislu odredaba člana 63b. i 63g. Zakona. Sud je ocijenio da je bez uticaja navod tužioca da je on svoj ambalažni otpad predao privrednom društvu K. a.d. P., jer to privredno društvo, prema rješenju tuženog broj ... od 15.12.2015. godine, nije operater sistema za upravljanje otpadom, već mu je data dozvola samo za djelatnost sakupljanja i transporta otpada do postrojenja za obradu ili odlaganje, zbog čega ne ispunjava uslove iz odredbe člana 7. tačka 17. Uredbe o upravljanju ambalažom i ambalažnim otpadom („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 36/15 - u daljem tekstu: Uredba) prema kojoj je operater sistema upravljanja ambalažnim otpadom pravno lice koje se bavi djelatnošću upravljanja ambalažnim otpadom, što podrazumijeva sakupljanje, transport, skladištenje, ponovno korišćenje, tretman i odlaganje ambalažnog otpada i na čije se ime, u skladu sa propisom o upravljanju otpadom, izdaje dozvola za upravljanje ambalažnim otpadom. Shodno prednjem, sud je zaključio da predaja otpadnog natron papira privrednom društvu K. a.d. P. ne oslobađa tužioca plaćanje predmetne naknade, kako je sve to tuženi pravilno obrazložio u osporenom aktu.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev) tužilac pobija njenu zakonitost zbog pogrešne primjene materijalnog prava, konkretno Zakona i Uredbe koje po njegovom stavu nižestepeni sud nije pravilno tumačio, a da jeste sigurno bi „usvojio tužbeni zahtjev kao osnovan“. Ponavlja svoj navod da je postupao u skladu sa pomenutim propisima iz razloga što je predaju otpadnog ambalažnog natron papira izvršio privrednom društvu K. a.d. P. s obzirom na djelatnost tog subjekta, te da nije bilo pravnog osnova da ambalažni otpad preda pravnom subjektu E. d.o.o. B.L. s obzirom na udaljenost istog, posebno što privredno društvo K. a.d. P. „ima nadležnost zakonske prirode“ da vrši ove usluge isto kao i E. d.o.o. B.L.. Zbog navedenog predlaže da ovaj sud zahtjev uvaži i pobijanu presudu ukine i predmet vrati na ponovno odlučivanje nižestepenom sudu, ili da je preinači na način da tužbu uvaži i osporeni akt poništi.

Tuženi u odgovoru na zahtjev navodi da je isti neosnovan i da ostaje kod razloga datih u osporenom aktu koje u nastavku iznosi, a koje je kao pravilne podržao nižestepeni sud. Konačno predlaže da ovaj sud zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu ZUS), odlučeno je kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Pravilno je pobijanom presudom odbijena tužba podnesena protiv osporenog akta tuženog od 24.03.2017 godine, uz iznošenje valjanih i argumentovanih razloga od strane nižestepenog suda koje tužilac nije doveo u sumnju navodima zahtjeva.

Od značaja za predmetni upravni spor jeste odredba člana 63. stav 1. Zakona koja propisuje da se pod ambalažnim otpadom, u smislu ovog zakona, podrazumijeva proizvedena i uvezena ambalaža ili ambalaža u koju je upakovan proizvod koja poslije upotrebe postaje ambalažni otpad, zatim stav 2. koji propisuje da proizvođač, uvoznik, paker, punilac ili trgovac na veliko, treba da obezbijedi propisano upravljanje ambalažom i ambalažnim otpadom ili samostalno ili putem operatera u skladu sa tim zakonom i propisima donesenim na osnovu tog zakona, te stav 3. kojim je propisano da se za proizvedenu ili uvezenu ambalažu koja poslije upotrebe postaje ambalažni otpad, a koja nije zbrinuta u skladu sa stavom 2. plaća naknada za opterećivanje životne sredine ambalažnim otpadom. Pri tome je nesporno da je tužilac u toku

2015. godine stvorio ambalažni otpad u količini navedenoj u godišnjem izvještaju koji je sam sačinio i dostavio Fondu, da taj otpad nije zbrinuo samostalno ili putem operatera, iz čega je jasno da on jeste obveznik plaćanja naknade za opterećivanje životne sredine ambalažnim otpadom u smislu odredbe člana 63a. stav 1. i 2. Zakona.

Jedini navod tužioca istaknut u tužbi i ponovljen u zahtjevu koji se svodi na to da on smatra da je oslobođen plaćanja ove naknade obzirom da je svoj ambalažni otpad u toku 2015. godine predao privrednom društvu K. a.d. P., nije osnovan iz razloga koje je u pobijanoj presudi dao nižestepeni sud. Ovo privredno društvo K. a.d. P., suprotno tvrdnji tužioca, nije operater sistema upravljanja ambalažnim otpadom u smislu odredbe člana 7. tačka 17. Uredbe, niti ima dozvolu za vršenje ove djelatnosti koju izdaje tuženi. Privredno društvo K. a.d. P. ima samo dozvolu tuženog broj ... od 15.12.2015. godine za sakupljanje i transport otpada do postrojenja za obradu ili odlaganje, dakle ne za zbrinjavanje propisano Zakonom i Uredbom, pa predaja otpadnog ambalažnog natron papira tom privrednom društvu ne oslobađa tužioca obaveze plaćanja predmetne naknade.

Kako je sve ovo pravilno zaključio nižestepeni sud, proizilazi da pobijanom presudom nisu ostvareni razlozi nezaklonosti predviđeni odredbom člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca za njeno vanredno preispitivanje odbija kao neosnovan shodno odredbi člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Zdravka Čučak

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarne
Amila Podrašćić